

Forbindelse med dette Spørgsmaal, ikke blot Kapitalens Frigørelse, men ogsaa Arbejdets Frigørelse.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen siger, at Formaålet med dette Lovforslag bl. a. er at berøve Kasserne deres Selvstyre, og jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at naar det offentlige, Stat og Kommune og Arbejdsløshedsfond, ikke i højere Grad, end her er foreslaaet, vilde bidrage til Kasserne, maatte man tage under Overvejelse, hvorvidt disse ikke vil frigøre sig for Statsanerkendelse for, derigennem at sikre sig Adgang til at leve deres eget Liv uden nogen som helst Kontrol. Ja, jeg tror nu ikke, der er nogen nærliggende Fare for, at dette skulde ske; jeg tror dog, at indenfor alle Kasser vil det Tilskud, som vedvarende tilsiges dem, ogsaa hvis de nye Regler i § 13 gennemføres, være af en saadan Interesse, at den Kontrol, som Samfundet udøver med deres forsvarlige Virksomhed, den vil man ikke søge at frigøre sig for ved at give Afkald paa Tilskuddet.

Det ærede Medlem ser navnlig en Tendens til at berøve Kasserne deres Selvstyre i Bestemmelsen i § 12 om, at Direktøren skal have Indflydelse paa Medlemsbidragets Størrelse. Ja, men det ærede Medlem ved jo særdeles godt, at det betyder ikke, at Direktøren skal have Adgang til at gribe ind i nogen Kasses Forhold, som forvaltes paa forsvarlig Maade, ogsaa med Hensyn til Medlemsbidrag. Men det ærede Medlem ved jo ogsaa, at i mange Tilfælde har Kasserne økonomiske Vanskeligheder netop været begrundet i, at man har ført en letsindig Medlemsbidragspolitik: man har intet Hensyn taget til kommende Tidens Vanskeligheder, skønt man har en Pligt dertil, men udelukkende hæftet sin Opmærksomhed ved Øjeblikket og de Krav, som det stillede, og Følgen har været den, at naar saa Vanskelighederne virkelig indtraadte, har man intet andet haft at staa imod end Statskassen og de Laan, man gennem den har kunnet opnaa. Jeg har mange Gange sagt og gentager, at dette, at man saa søgte at smøge disse Gældsforpligtelser af sig og, om man havde haft Magt, som man havde Agt, vilde have denne betydelige Gældspost paa over en halv Snes Millioner Kroner eftergivet, det har belært Statsmagten om, at her maa man søge at værges sig. Og det gøres bedst og naturligst ved at sikre Staten et vist Indseende med, at Medlemsbidraget altid fastsættes til en saadan Højde, at Kasserne er i Stand til at indfri deres Forpligtelser

baade med Hensyn til Understøttelser, med Hensyn til Afdrag paa Gæld og Henlæggelser til Reservefond med kommende Tidens Vanskeligheder for Øje. Men jeg er ogsaa paa dette Punkt rede til en Forhandling i et kommende Udvalg om en eventuel Omformning af denne Bestemmelse, saaledes at den kommer til at virke mindre utiltalende for det ærede Medlem. Det ser jeg meget gerne, vi kunde opnaa, naar bare vi samtidig kan sikre os, at den Ydeevne, som Kasserne til enhver Tid bør besidde, virkelig ogsaa er til Stede.

Jeg kan slet ikke tænke mig, at det ærede Medlem virkelig skulde have noget imod de Straffebestemmelser, der findes i §§ 4 og 11, og som sigter paa de Tilfælde, at Kasserne viser Forsømmelighed med Hensyn til Til- og Afmeldinger, eller at der begaaes Svig imod Kassen; at der i saadane Tilfælde maa kunne straffes og straffes alvorligt, troede jeg oprigtigt talt, at det ærede Medlem var enig med mig i; thi vi har jo set adskillige Tilfælde af Forseelser af begge de Arter, som her er Tale om, og jeg synes, at det gør det ganske naturligt, at vi faar fastsat Bestemmelser, som vi hidtil, i hvert Tilfælde i nogen Maade, har savnet, og som kunde medvirke til at hindre, at slige Forseelser i Fremtiden finder Sted.

Det ærede Medlem — og det gælder vist ogsaa det ærede Medlem Hr. Dahlgaard — har set et særligt Formaal i, at der ikke længere stilles Forslag om, at Direktørens Udnævnelse kun skal gælde 6 Aar. Der er i hvert Tilfælde een af de ærede Ordførere, der har udtalt — jeg beder undskylde, at jeg ikke kan angive, hvilken af dem det var, jeg har kun kunnet naa at faa Fortrykkene gennemlæst ret flygtigt —, at dette skulde være Udtryk for, at den nuværende Arbejdsdirektør hos mig nød en ganske særlig Tillid. Det var vist det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen (*J. P. Nielsen*: Nej, nej!). Ja, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen protesterer, men jeg har i hvert Fald læst Udtalelsen i Fortrykket i Dag. Jeg vil gerne derom sige, at jeg nærer ikke større Tillid til den Mand, end han gennem sin Embedsvirksomhed, siden han blev ansat som Arbejdsdirektør, har gjort sig fortjent til, og naar der ikke her i Lovforslaget indeholdes Bestemmelse om, at den kongelige Udnævnelse kun skal gælde for 6 Aar, er det, fordi jeg har erkendt — og det antager jeg ogsaa, at man efterhaanden kommer til at erkende paa andre Administrationsomraader, hvor man har